

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Margarita Evangelica

Essche, Nicolas van

Coloniae, 1545

De cruce amicorum Dei. 17

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49323](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49323)

clesiae semperque letant. Terram namque corporis sui
 profundentes, ad fundum usque animae, id est ad supremam
 nudam illius essentiae partem (in qua Deus omnipotens,
 quae amabilis, dulcis ac diuina est essentia, sese
 uniuert) puenerunt: lucidissimumque ac rutilantissi-
 mum eiusdem diuinae essentiae aurum, illudque, de quo Eu-
 geliū dicit thesaurum in agro absconditum, et regnum
 Dei intra nos existens, inuenerunt. Contingit autem
 eis experiri istud pro meritis domini nostri Iesu Chri-
 sti, qui nobis hoc ipsum promeruit, ut filij Dei
 nominemur & simus, & thesaurum hunc per se-
 metipsum nobis ostendit. Unde & ipsi tanto gau-
 dio perfunduntur, ut nec totus mundus eos con-
 tristari possit: nec timent aliquem, praeter eum, qui
 animam occidere potest: quem & audiunt & se-
 quuntur. Quae sane causa est, ut nullus eos con-
 tristare possit. Deus autem eos contristare non
 vult. Non enim potest amicus amicum contrista-
 re. Porro, gaudium, pax et letitia ista omnem cre-
 atum transcendit intellectum. Neque enim in hac
 suprema sui portione dolore affici possunt. In qua
 sane humano spiritui Christi (qui in acerbissi-
 ma passione sua non minus quam hodie exulta-
 bat) conformantur. Et idem istud etiam in bea-
 tissima virgine Maria fuit, quae adeo libera et laeta,
 mentemque in Deum subleuata stetit, adeoque nihil
 sibi gratiarum ac operum illorum, quae Deus in i-
 psa patrabat, ascripsit, quasi mater domini non
 fuisset: nec propter quaelibet dona vel inactiones
 diuinas unquam vel ad momentum a superes-
 sentiali deitatis unione separata fuit.

De cruce amicorum Dei.

Cap. XVII.

AA iij

Et

ET quamuis amabiles homines isti tanta il-
 beritate & pace in spiritu perfruuntur, at-
 tamen in inferiori animæ parte duram nimis
 & grauiſſimam cū Christo pœnam & crucē ſu-
 ſtinent. Iam enim in ſeipſis ſentire & agnoſcere
 incipiunt, quod & Chriſtus Ieſus ſenſit. Porro,
 ineffabilis pœna & crux iſta hinc eis prouenit,
 quod regnum Dei & theſaurus ille (quæ omni-
 bus quidem inſunt hominibus) a tam pauciſſi-
 mis exercentur atq; cognoscuntur: vnde fit, vt
 nec in ſeipſis ea experiantur. Idq; non ſolum in
 ſecularibus, ſed & proh dolor in religioſis: qd
 circo nullum in vita ſpirituali profectum alle-
 quuntur, ſed cōtenti ſunt exteriores illas conſue-
 tudines ſtatutaq; exercitia tenuiſſe, & vtunq;
 adimpleſſe. Vnde conſequenter magnam inte-
 rius acediam atq; teporem incidunt: quibus nihil
 iā reſtat, niſi vt Deus oīpotens ex benedicto ore
 ſuo, id eſt, gratia & amore ſuo ipſos euomat, &
 ſeuiffimis purgatoriij tormētis (vbi dæmōes ha-
 beant tortores) immergat. Quod ſane dolorem
 incomparabilem prædictis Dei amicis generat,
 dū ea oīa facile in hac vita præuenire, & magnū
 in ſuper fructū ad hunc ſeſe theſaurū abintra con-
 uertendo, facere poſſent. Quiſq; em̄ ad eum ſeſe
 cōuerterit, ab ipſo ſine dubio illuminat, dicitur,
 inſtruiturq;. Deniq; crux iſta amicorū Dei cor-
 nua quatuor, id eſt, quadruplicem pœnā ſiue pa-
 ſionem habet. Et quidem primū ac ſuperius cor-
 nu eſt, q; quanto Deo viciniuſ appropinquant,
 tanto melius Dei erga omnes homines charita-
 tem ſentiunt & agnoſcunt: quō videlicet omni-
 bus hoībus vti deſiderat, & vix in pauciſſimis
 obtinere poteſt. Secundū vero & inferius cornu
 eſt,

est, q̄ videlicet agnoscūt q̄ inestimabiles pœnas
sustinere cogent pro eo, q̄ dñm Deū suū ita a se
repellunt. Maxima em̄ pœna, quā in futuro sen-
tient homines, ea est, q̄ thesaurum hunc et lucem
(quæ Deus ipse est) intra se minime cognoue-
runt, nec prout oportuit, exercuerunt. Tertium
idemque dextrum cornu est, pœna illa, quam
suorum amicorum causa sustinent, quod videli-
cet illi non ita sese ad hunc locuplerem thesau-
rum abintra conuertunt, vt Deus eis pro acce-
ptissima voluntate & beneplacito suo vti pos-
sit. Quartum & sinistrum cornu est, quod ma-
ximam erga suos persecutores eisque damna
inferentes compassionem habent, dum videlicet
quantum illi per hoc sibiipsis noceant, attendūt.
Deus nanque præcepit, vt diligamus inuicem, &
beneficiamus alterutrum. Quod illi præceptum
violant, & contra proximorum suorum charita-
tē faciunt. Sic itaque amici Dei in infima portio-
ne animæ atque in corde suo in hac cruce exten-
duntur, & patiuntur cum Christo dño suo. ¶ Por-
ro, præter hæc etiā ipsum corpus suū pœnam eis
multiplicat, eo quod ad vitia multa & infirmita-
tes tam est proclive: quodque ipsi tantum in qui-
escendo, comedendo, bibendo & dormiendo in-
dulgere coguntur. Et quia hoc eos affligit, sic vi-
delicet inseruire, & indulgere ac necessaria præ-
bere corpori suo: ideo istud ipsum nunc eis tam
meritorium proficuumque existit, sicut omnis in
initio asperitas & districtio, quando corpus ad-
huc spiritui nequaquam obtemperare volebat.
Iam enim quando spiritui subditum & ad omnia
bona exercitia & opera voluntarium est, ipse
vicissim spiritus ei quoque fidelis est, curamque
AA iij illius

illius habet, ne ei fortassis per infirmitates im-
 pedimento sit. Cum autem corpus & spūs (quæ
 sibi inuicem aduersari solent) ita concordēs esse
 cti, & sibi inuicem proficui sunt, ita vt spiritus
 dominus, & inferior animæ pars, ipsa videlicet
 ratio vxor, et corpus sit seruus, & libenter domi-
 no ac dñæ suæ obediât, & sicut oculi seruatorū in
 manu dñorum suorum, & sicut oculi ancillæ in
 manibus dñæ suæ, ita & ipsum eiisdē sit semp
 obedire paratū: cū (inquā) hæc ita se habuerint,
 vt videlicet tanta pax & concordia sit inter eos,
 tunc profecto gaudiū in spiritu, pax in anima, &
 delectatio in corpore existit. Et tūc dominus De-
 us ita nos diuina claritate sua transradiabit, si-
 cut sol aerem vniuersum, quando ab omni ven-
 to, tempestate, pluuijs ac nubibus liber est atque
 serenus. Tuncque humanitati Christi in spiritu,
 anima & corpore conformamur. Sane quicumq;
 tales esse potuerūt, Deo tam intime chari sunt,
 vt in eis libentius sit, quam in ipso celo. Tale
 namq; exercitium, quo videlicet abintra ad ipm
 nos cum nudo ac resignato fundo conuerterimus,
 præ magnis exterioribus exercitijs ei placet, si-
 cut & in Euangelio videre licet, vbi Martham
 reprehendit, & Mariam cōmendat, dicens: Mar-
 tha, Martha sollicita es, & turbaris erga pluri-
 ma. Porro, vnum est necessarium. Quod est illud
 vnum? Sane libera & expedita abstractio, &
 nudus, expeditus ac resignatus fundus. Vnum i-
 stud oībus est necessariū, et post Deū nihil ipso
 nobilius consistit. Nā et quodā modo etiā ipsam
 charitatem precellit. Charitas namque hominem
 ad Deū conuertit, nudus vero, expeditus & resi-
 gnatus fundus ipsum Deū cū omī amabili opu-
 lentia

lencia, libertate & gratia sua ad hominem con-
 uerti, & in homine ac per hominem diuina ope-
 ra sua operari, eumque sic in amore suo confir-
 mare, & spiritum tanta intus deliciarū suarum
 abundantia replere facit, vt ei totus iam mun-
 dus amarescat. Et tunc ei pars illa optima, quæ
 Deus ipse est, cum beata Magdalena etiam cum
 assicuracione quadam applicatur, quæ nūquam
 auferetur ab ipso. Et hoc modo vita superessen-
 tialis, quæ Deo acceptissima est, hic obtinetur
 ac possidetur. Et tunc gaudiū est omnipotentis
 Deo in spiritu quiescere, pax in anima sedere, &
 delectatio in corpore commorari. Et sane vt De-
 us ad hæc omnibus vti possit hominibus, ipsi-
 us voluntas est, & intentio, & desiderium. Cum
 ergo hoc tantopere desideret, permittamus ob-
 secro & faueamus hoc ipsum bonitati eius, nos
 que ipsos totaliter ad eum conuertamus, rogan-
 tes vt nos ad hoc idoneos facere, cunctisque nos
 diuinis illis virtutibus suis, quibus anima Chri-
 sti ornata erat in spiritu, anima & corpore no-
 stro ad gloriam, honorem & delectationem su-
 am exornare dignetur.

Qualiter post distractionem per fidem in-
 trouerti debeamus. Cap. XVIII.

DEnique quando in externis quibuslibet
 occupationibus sumus, neque tam attentus
 vt oportebat in nostris exercitijs fuimus,
 ilico nos per fidem introuertere debemus, dicen-
 do: Credo in Deum. O benedicte Deus, ignosce
 obsecro mihi, quod tam parum deuote me ad te
 conuertī, & tuam diuinam præsentiam non sa-
 tis attendi: sicque ista accepta habere digneris,
 AA v quasi